

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1097

23.03.2024 (135)

Mihaels Kūniens (Michael Kühnen)

Otrā revolūcija I sējums: Ticība un cīņa

10. daļa

Tā ir liekulība, kad demokrāti apgalvo, ka Rietumvācijā ir vārda brīvība.

Šajā kontekstā man noderēja citāts (diemžēl nezinu, kura autora), kas trāpīgi raksturo reālo situāciju: "*Demokrātijā ikvienam ir tiesības jebkurā brīdī piecelties un pateikt visu, ko domā visi*".

Taču ikviens, kurš šajā sistēmā uzdrošinās domāt patstāvīgi, mācās par demokrātiju, proti, par demokrātisko viedokļu teror. Radikāli dekrēti, okupācijas aizliegumi un ziņotāju sistēma liecina par demokrātu bailēm no savas tautas. Manfreds Rēders tika izsūtīts trimdā, Volfs Dīters Dekarts tika notiesāts uz ilgu cietumsodu, es pats tiku apcietinājumā - viedokļa brīvība Vācija 1978!

Tā ir liekulība, kad demokrāti apgalvo, ka tautas līdzdalība lēmumu pieņemšanā ir iespējama ar partiju starpniecību. Lēmumi jau sen vairs netiek pieņemti parlamentos (vai tie vispār kādreiz tika pieņemti?). Pamata vadlīnijas tik un tā nāk no Vašingtonas un Jeruzalemes, viss pārējais tiek lemts interešu grupu labi noslīpētos strīdos. Lielie monopoli, starptautiskās korporācijas, vienotā arodbiedrība, zelta un gaiši sarkanā (sociāldemokrātiskā) internacionāle tur reālo varu. Tauta vairs neparādās vispār; runāt šeit par tās līdzdalības iespējām ir absurdi un smieklīgi. Partiju uzdevums ir tikai novērst tautas uzmanību no reālajām varas

attiecībām, t. i., spēlēt teātri un, starp citu, noņemt iespējamās protesta neapmierinātības tendences ar savām labējā un kreisā spārna grupām (sk. SPD APO gadījumā un CDU-CSU NPD gadījumā).

Cilvēki intuitīvi jūt, ka viņus vada aiz deguna. Par to liecina pieaugošais vilšanās sajūta partijās, kā arī pieaugošais protestu un nebalsošanas īpatsvars. Taču "maigā apspiešana" darbojas pārāk labi: 10-15 % būtu gatavi balsot par nacionāli labējo partiju, 6-8 % par zaļo partiju, aptuveni 10 % par nodokļu partiju, bet, kad pienāk laiks, dominē bailes, ka šāda grupa tomēr neizdosies, un šī rezignācija noved pie tā, ka līdz šim nav izdevies izveidot īstu opozīciju. "Demokrātiskajā" valsts partijā ir organizēti mazāk nekā 2 % iedzīvotāju, kas gan procentuāli, gan skaita ziņā ir mazāk nekā NSDAP biedru skaits vēl 1945. gadā - lai dzīvo demokrātija, "tautas vara"!

Tā ir liekulība, kad demokrāti apgalvo, ka VFR nav politieslodzīto. Vairāk nekā trīsdesmit gadus pēc kara beigām Nacionālsociālistiskā vācu strādnieku partija joprojām ir aizliegta, par partijas propagandu, svastikas, vācu sveiciena rādīšanu un nacistu propagandas materiālu glabāšanu soda ar brīvības atņemšanu līdz trim gadiem (StGB 86. pants). Turklāt pastāv arī Judenschutzparagrāfs (130. vai 131. pants StGB), kas par jebkādu kritisku atspoguļojumu par starptautisko ebreju lomu soda ar brīvības atņemšanu līdz pieciem gadiem. (Reizēm pietiek apgalvot, ka nekādi seši miljoni ebreju netika gāzēti vai ka ebrejiem ir pārāk liela vara, ko gan pēc tam uzreiz pārliecinoši pierāda tiesas procesos). Kā citādi var nosaukt biedrus, kuri pārkāpj šos punktus savas politiskās pārliecības dēļ un par to nonāk cietumā? Viņi ir sirdsapziņas ieslodzītie, demokrātu politieslodzītie!

Šie ir tikai daži piemēri, kas liecina par šīs sistēmas bezpersoniskumu un melīgumu. Sarakstu varētu turpināt pēc vēlēšanās, atliek tikai aplūkot pamattiesību piemērošanu vācu sistēmas kritiķiem, nacionālsociālistiem, sākot no uzskatu brīvības līdz pulcēšanās brīvībai, no aizlieguma vajāt politisko uzskatu dēļ līdz pat mājokļa neaizskaramībai, un cilvēks saprot: demokrātija pastāv tikai demokrātiem, vai kā viņi paši saka:

"Brīvības ienaidniekiem nav brīvības."

Un to, kas ir brīvība, brīvi nosaka tie, kam ir vara. Bet pats par sevi tas ir pilnīgi pieņemams arguments:

Katrai valstij ir tiesības un, ja tā nopietni uztver sevi, pat pienākums aizstāvēt savu pastāvēšanu.

Un mēs esam valsts ienaidnieki, šīs valsts ienaidnieki! Mēs ienīstam šo sistēmu un vēlamies to gāzt! Tad viņi mums saka:

"Vai jūs pieļautu opozīciju? Jūs savus politiskos oponentus esat ieslodzījuši nometnēs."

Un tas arī ir pareizi:

Taču mūsu izpratnē par tautas valsti nav valsts ienaidnieku, jo ikvienam, kam ir laba griba, tiek dota iespēja strādāt un strādāt savas tautas labā, pat ja viņš politiski nepieder pie mums. Tad ir tikai tautas ienaidnieki, ar kuriem mēs nesaudzīgi cīnīsimies, jo viņi vēlas graut mūsu tautas nacionālo vienotību, kas mums tik ļoti nepieciešama. Tātad šie argumenti paši par sevi ir šķietami pamatoti, bet vai demokrātijā drīkst šādi runāt?

"Liberālkapitālistiskajai sistēmai" galu galā ir jāizlemj, par ko tā vēlas būt: par mehānismu, kas nodrošina vairākuma gribas īstenošanu, t.i., demokrātiju - tautas varu, vai par liberālistisku pasaules uzskatu valsti, kas uztur ideoloģisko programmu punktu sistēmu (FDGO), kas galu galā arī ir pret tautas gribu.

Tas nozīmē, ka vai nu liberālā kapitālisma sistēma piedāvā saviem pretiniekiem - arī mums - iespēju sakaut to ar tās pašas ieročiem, ar demokrātiskiem līdzekļiem, kā tas jau reiz izdevās 1933. gadā! Ja demokrāti to pieļautu, viņi būtu konsekventi un godīgi. Ja viņi patiešām uzskatītu, ka FDGO ir tik laba un stabila, viņiem būtu jāspēj samierināties ar to, ka tautai ir jāizvēlas starp radikālām alternatīvām, citādi nav no kā izvēlēties.

Vai arī viņi izšķiras par opozīcijas apspiešanu, par "kaujiniecisku, kaujiniecisku demokrātiju", par liberālistisko Weltanschauungsstaat. Tad šīs sistēmas pretinieki, tas ir, mēs, Vācijas brīvības cīnītāji, zinām, kur esam, un saprotam, ka galu galā liberālikapitālistisko sistēmu Bonnā, atšķirībā no Veimāras Republikas, var likvidēt tikai ar revolūciju.

Kādu lēmumu pieņems demokrāti, ir viņu ziņā. Tomēr kā vācieši ar mugurkaulu mēs sagaidām godīgumu un konsekveni pat no saviem ideoloģiskajiem pretiniekiem un ienaidniekiem. Taču Bonnas sistēmā tās nav atrodamas, jo, lai gan oficiāli viņi joprojām runā par brīvu tiesisku valsti, kas balstīta uz Voltēra principu: *"Es ienīstu katru viņa (politiskā oponenta) teikto vārdu, bet par viņa tiesībām to teikt esmu gatavs mirt jebkurā brīdī"*, realitātē demokrāti jau sen ir izvēlējušies otro alternatīvu:

Nedot cilvēkiem izvēles iespēju starp trim mūsdienu ideoloģiskajām sistēmām - komunismu, liberālo kapitālismu un nacionālsociālismu. Tādējādi liberālais kapitālisms izrādās organizēta liekulības sistēma, un tieši to es domāju, runājot par demokrātiem kā vispretīgākajiem radījumiem, kas jebkad ir valdījuši tautai. Tāpēc

mēs cienām boļševikus, kas ir cīnītāji, kuri zina, ko viņi grib, pat ja mēs ar viņiem cīnāmies nikni. Bet pret demokrātiem ar veselīgu jaunības morālo instinktu mēs izjūtam tikai vienu - nicinājumu!

Kad mēs sastopamies ar komunistiem, tērauds sastop tēraudu; kad mēs sastopamies ar liberālkapitālistiskās sistēmas atbalstītājiem, mēs redzam tikai pretīgus gļotas. Šajā kontekstā vārds par vardarbības izmantošanu, vilkaču stratēģiju, bruņotu pagrīdes cīņu.

No tā ir skaidrs, ka liberālikapitālistiskā sistēma, šķiet, ir tikpat apņēšanās pilna nodrošināt savu izdzīvošanu pretēji tautas gribai kā komunisti. Tikai līdzekļi ir atšķirīgi:

Demokrāti izrādās gudrāki un viltīgāki - viņi novērš cilvēku uzmanību ar "politisko spēku brīvas spēles" izrādi, anestēzē to ar labklājību un patērīgu un praktizē maigu, neuzkrītošu politiskās opozīcijas apspiešanu. Tādējādi nav morālas atšķirības starp cīņu par brīvību Austrumos un Rietumos. Nacionālsociālisms cīnās pret kapitālismu un komunismu!

Ņemot vērā Austrumu zonas diktatūru, nevienam neienāks prātā prasīt, lai mēs tur atklāti organizējamies un piedalāmies Tautas palātas vēlēšanās. Nevienu nepārsteidz, ka nacionālsociālisti sanāk kopā pagrīdē un pilnībā neizslēdz bruņotu pretošanos. Tas pats attiecas uz mūsu okupētās tēvzemes rietumu zonām.

ARĪ BRUŅOTA PRETOŠANĀS DEMOKRĀTIJAI IR MORĀLI ATTAISNOJAMA, JA TĀ NAV VĒRSTA PRET NEVAINĪGIEM CILVĒKIEM! Es uzskatu, ka tas ir skaidrs no tā, ko esmu teicis. Bet:

MORĀLI PAMATOTI NENOZĪMĒ TAKTISKI OBLIGĀTI!

Es strikti noraidu vilkačus, bruņotu cīņu par brīvību no labējiem, VFR, pašreizējā vēstures posmā! Mēs neesam revolucionārā situācijā! Tauta pat mazliet neapzinās maigās apspiestības mehānismus, viņai šobrīd nebūtu ne mazākās izpratnes par vilkačiem.

Bruņotās pretošanās atbalstītāji apgalvo, ka militārās cīņas par brīvību atsākšanas gadījumā, t. i., starptautisko tiesību un tehniski runājot, 1945. gada 8. maija kapitulācijas un pamiera līgumu pārkāpšanas gadījumā liberālikapitālistiskā sistēma būtu spiesta nomest demokrātisko masku un parādīt sevi savā patiesajā veidolā - kā uzvarētāju lielvaru aizstājēju pret savu tautu - **Tas ir pareizi.**

Taču šāda stratēģija pārvērtē mūsu pašu spēkus. Vācijas brīvības kustība, mēģinot organizēt militāro cīņu pret okupācijas režīmu, tiktu iztukšota. Tā būtu bezcerīga

un bezjēdzīga cīņa, kurā labākie tiktu bezjēdzīgi upurēti. Iespējams, situācija mums varētu būt citādāka, ja anarhisti un komunisti savukārt nebūtu izveidojuši partizānu - Sarkanās armijas frakciju (RAF).

RAF jau gadiem ilgi cīnās bruņotā cīņā pret liberālās kapitālistiskās sistēmas apspiešanas aparātu. Man ir sirsnīgi žēl nevainīgo RAF teroristisko akciju upuru, taču es neslēpšu savu "slepeno prieku" par šo cīņu starp mūsu sīvajiem ienaidniekiem - komunistiem un demokrātiem. Lielinieki trīc, demokrāti slēpjas aiz dzeloņstieplēm un ložmetējiem, bet Ādolfs Hitlers varēja braukt cauri gavilējošiem pūļiem atklātā automašīnā. Atšķirību starp demokrātiju un tautas valsti nevar simbolizēt skaidrāk!

Kamēr pastāv RAF un Vācijā nav revolucionāras situācijas, vilkacis ir bezjēdzīgs un pat kaitīgs. Protams, nacionālos aktīvistus var militāri sagatavot militārajās sporta grupās galīgajai konfrontācijai, kas galu galā nav pilnīgi izslēgta, taču šobrīd nedrīkst būt bruņotas cīņas par brīvību no labējiem.

Neuztraucieties par šausmām, sistēma tikai gaida šādu mūsu kļūdu, lai atrastu sviru kustības pilnīgai sagraušanai. Es stingri ticu, ka mēs, tāpat kā līderis, atradīsim dzīvotspējīgu likumīgu ceļu pie varas. Neizdevušās 1923. gada 9. novembra revolūcijas sekas un secinājumi joprojām ir spēkā. Nākotne pieder mums! Pārvarēsim kārdinājumu mākslīgi paātrināt vēstures gaitu. Visam patiesi lielajam ir jānobriest, lai kļūtu spēcīgam. Mūsu laiks vēl nav pienācis.

Bez liekulības mēs redzam nevaldāmā, neierobežotā materiālismā arī otro liberālkapitālistiskās sistēmas dzīves pamatu. To var saskatīt demokrātisko politiķu greznajā dzīvesveidā un neierobežotajā korumpētībā, kuri kā parazīti dzīvo nevis savai tautai, bet gan no tās. Kā cūkas pie barotavas viņi paši sev nodrošina komfortu, samazinot pensijas, paaugstinot nodokļus un dubultojojot diētas, neaizmirstot ļaut sev maksāt lielajiem rūpniecības uzņēmumiem, pārnacionālajām varām vai vienotajām arodbiedrībām, balsojot pareizajā virzienā.

Bundestāga plenārsēžu zāli viņi redz reti, savus vēlētājus - gandrīz nekad, izņemot, kad atkal tuvojas vēlēšanu laiks, bet pieņemšanās vai dārgos mācību braucienos viņus vienmēr var sastapt diskrētā uzvalkā ar federālo Nopelni krustu un labām manierēm, ideālas, buržuāziskas pasaules figurantus. Viņu pārpratumus un skandālus parasti apzināti noklusē sistēmiskā prese. Tomēr plašās iedzīvotāju masas pret viņiem izrāda apbrīnojami pareizu instinktu: Tautai nekad nav bijis īpaši augsta viedokļa par šiem saviem "pārstāvjiem".

Cik mazas ir šo parlamentāriešu tiesības saukt sevi par "tautas pārstāvjiem". Kam no viņiem vēl ir reāls kontakts ar tautu? "Kur ir strādnieki, mazā tauta, kuru vajadzētu pārstāvēt?" Jūs redzat parlamentā funkcionārus, ierēdņus un rūpniecības

pārstāvjus, bet kurš pārstāv tautu? Tauta sēž pie televīzijas ekrāniem un brīnās!

Šajās rindās noteikti ir cilvēki ar labu gribu. Ir ideālistiski noskaņoti demokrāti, kuri, tāpat kā visi ideālisti, iemanto mūsu cieņu, pat ja mēs viņiem nepiekrītam un cīnāmies pret viņiem; un viņu vidū ir arī cilvēki, kuri ir sapratuši, ka tā vairs nevar turpināties. Es domāju, piemēram, par Herbertu Grulu (Herbert Gruhl), Bundestāga deputātu, kurš lika uz spēles savu karjeru un 1978. gadā pārgāja no CDU uz Zaļo kustību. Bet tādu ir tikai daži. Dominē parazīti, kuri var cerēt uz labu dzīvi, pateicoties profesionāla politiķa darbam vai nedarbam, un efektīvi, neuzkrītoši tehnokrāti, kuri pilda lielākoties anonīmu varu norādījumus un rīkojas to vārdā tā, it kā viņi veidotu mūsu valsts politisko nākotni.

Taču viņi noteikti zina divas lietas, 1945. gada jaunie meistari:

Demokrātiju vācu tautai divas reizes ir uzspieduši uzvarētāji pēc zaudētiem kariem. Tautai nekad netika jautāts, vai tā patiešām vēlas šādu valsts un ekonomikas formu. Pamatlikumu neapstiprināja ne brīvi ievēlēts parlaments ar visu partiju līdzdalību, ne arī referendums. NSDAP un visu tās apakšvienību aizliegums tika vienkārši pārņemts no sabiedroto okupācijas noteikumiem jaunās republikas kriminālkodeksā. Bonnas okupācijas režīmā tauta vispār neparādās:

Nav balsojuma par konstitūciju, nav referenduma vai plebiscīta, nav brīvas valsts galvas ievēlēšanas, bet ir partiju aizliegumi, demokrātiskās valsts partijas finansēšana no nodokļu naudas, NS aizliegums un 5% barjera.

Vācijā nav demokrātu, izņemot plāno pie varas esošo un tiešo labuma guvēju slāni. Viņi to ļoti labi zina. Taču vācu tauta vienmēr ir bijusi paklausīga varai un pret revolūciju, un, kamēr vācieši var baudīt salīdzinoši bezrūpīgu privāto dzīvi un nekādi izmisuma pilni dzīves apstākļi nespiež plašās tautas masas uz sacelšanos, par mūsu tautas nākotni uztraucas tikai minoritātes. Liberālkapitālistiskās sistēmas stabilitātes pamatā nav tautas piekrišana, bet gan tās apmierinātība ar privātās dzīves apstākļiem.

Tas, ka šodien, sākoties globālajai krīzei, šie dzīves apstākļi vairumam vāciešu joprojām ir panesami, nav liberālās kapitālistiskās sistēmas nopelns, bet gan vācu tautas priekšzīmīgas strādības un neatlaidīgas efektivitātes rezultāts, jo viņi savu bagātību radīja no nekā un pamatoti lepojas ar sasniegto.

Taču tas ir arī nacionālsociālistiskās valsts nopelns, kas padarīja strādniekus par partneriem, vienlīdzīgiem pilsoņiem. Tā noteica sabiedriskās saistības attiecībā uz īpašumu un tādējādi atmodināja nacionālās kopības sajūtu. Liberālkapitālistiskā sistēma par savu stabilitāti ir pateicīga nacionālsociālistiskās idejas demonizēšanai, tajā pašā laikā piemērojot nacionālsociālistiskās metodes.

Kamēr demokrāti ievēros šos divus punktus, tik ilgi sistēma pastāvēs, kaitējot vācu tautai. Lai varētu balstīt sava režīma pastāvēšanu tikai uz minētajiem diviem principiem, demokrātiem nācās izglītēt tautu rupjā materiālismā. Visus ideālus vajadzēja laika gaitā izsmiet un sagraut, visas vērtības rūpīgi ierobežot līdz svētku notikumiem. Tauta bija jāiedvesmo tikai dzīvoklim, automašīnai, televizoram, ledusskapim un veļas mašīnai, tad pagaidu dzīvoklim, otrai automašīnai, otram televizoram, saldētavai un automātiskai virtuvei, tad masveida barošanai, patēriņam un ideālajai reklāmas pasaulei pēc amerikāņu parauga, tad garlaicīgiem televīzijas seriāliem, deviantām seksuālām praksēm un haotiskam kultūras pagrimumam literatūrā, teātrī un radošajā mākslā. Bet tam visam ir tikai viens mērķis: **ievest cilvēkus reibuma stāvoklī, novērst viņu uzmanību no realitātes.**

Kopš rekonstrukcijas beigām, tas ir, kopš 60. gadiem, Eiropas spējīgākie cilvēki dzīvo briesmīgi skaistā sapņu pasaulē, mākslīgi izraisītā dekadencē, kas grauj mūsu tautas garīgo, garīgo un fizisko veselību. Tikai tādā veidā pāraudzinātājiem ilgtermiņā varēja izdoties nacionālsociālisma ideju par atsevišķu vācu būtni starp Austrumiem un Rietumiem, starp komunismu un kapitālismu izdzēst no vāciešu smadzenēm, padarīt to padevīgu un ērti ekspluatēt.

Bija iespējams apspiest vācu brīvības ideju un iespiest to dziļi zemapziņā, bet tur tā snauda un atkal veidos Vāciju, kad jau tā krietni pārspīlētais sapņu burbulis kādu dienu ar skaļu sprādzienu plīsīs un pirmo reizi gadu desmitu laikā vīlušies cilvēki atkal ieraudzīs reālo pasauli un tās nežēlīgos likumus. Pat tas, ka demokrāti no jauna piemēro vecos nacionālsociālistiskos pasākumus, ilgtermiņā nevar glābt liberālikapitālistisko sistēmu; patiesībā tas izrādās kaitīgi, jo arī šajā gadījumā tā rīkojas tikai un vienīgi pēc materiālistiskiem principiem. Rezultāts atgādina sirds transplantāciju, ko veic medicīnas nespeciālists, pamatojoties uz zinātnisku mācību grāmatu.

Šeit ir daži piemēri:

Trešais reihs audzināja vāciešus par tautas kopienu, skaidri apzinoties, ka cilvēks var mīlēt savu dzimteni tikai tad, ja tā pret viņu izturas vienlīdzīgi un cieņa viņu tikpat lielā mērā kā jebkuru citu tautas locekli. Šādā veidā nacionālsociālistiskajai tautas valstij izdevās pārvarēt strādnieku šķiras fronti pret valsti, un strādnieks pirmo reizi sajuta, ka viņš ir pilntiesīgs tautas loceklis ar visām tiesībām un pienākumiem. Arī mūsdienās liberālā kapitālistiskā sistēma joprojām balstās uz šo nacionālsociālisma veikto strādnieka audzināšanu. Vācijā ir maz streiku, un strādnieki joprojām ir gatavi upurēties visa kopuma interesēs.

Trešais reihs skaidri parādīja vāciešiem, ka ekonomika attiecas uz visiem, ka

visa tauta cieš, ja kādai ekonomikas nozarei klājas īpaši slikti, ka pārmērīgas vienas puses prasības ir postošas visai tautai. Šodien to sauc par sociālo partnerību, jo termins Volksgemeinschaft vairs nav modē.

Ar Vācijas Darba frontes palīdzību Trešais reihs izveidoja institūciju, kurā valsts, darba devēji un darba ņēmēji kopīgi meklēja risinājumus humānai darba pasaules organizācijai un tāpat kopīgi plānoja tautsaimniecības turpmāko attīstību.

NS KAMPFRUF
KAMPFSPHERE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFRÄUORGANISATION

Heute ist der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Ziņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prīekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūsu pašreizējie projekti acimredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Lūdzu, raksturojiet savu vidokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārsvāri esmu koncentrējusies uz Adolfa Hitlera un cilvēces armiju (www.mourningthousand.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lapu, un man vēl ir tik daudz darāmā. Otrā pasaules kara izpēti ir absolūti informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par vienu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. TA ir tāda kā arheoloģija sajūta, kas izrādās nepareizi pagātni. Pagātni, kuru viņi nevēlējās izvērt gaismā. Mēs varam vēlēties pateikties internetam par informācijas un atbilstošiem. Ocas gaitā ir parādījusies izkārtojuma retas lietas no dažādām vietām

the NEW ORDER
Number 179 (133) Fourth 1975 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gerhard Lusch

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās

Simtiem grāmatu daudzās valodās

Simtiem vietņu daudzās valodās

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!